

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/33/2012
Identifikačné číslo spisu:	4011200675
Dátum vydania rozhodnutia:	11.12.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:4011200675.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu: C.. B. G. V., bytom E., U., zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. CIMRÁK, s.r.o., so sídlom Štefánikova 7, Nitra, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Nitre, so sídlom Piesková 32, Nitra, o preskúmanie rozhodnutia a postupu žalovaného č. KRPZ-NR-KDI-SK-68/2011 zo dňa 30. júna 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15S/23/2011-42 zo dňa 18. apríla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 15S/23/2011-42 zo dňa 18. apríla 2012, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu žalobcu ako nedôvodnú. Touto žalobou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-NR-KDI-SK-68/2011 zo dňa 30. júna 2011, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie a bolo potvrdené rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu v Nitre č.p.: ORPZ-NR-ODI2-1772/2010 zo dňa 7. apríla 2011, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“) a bola mu uložená pokuta 40 Eur.

Krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie a postup žalovaného, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo bolo v súlade so zákonom. Uviedol, že nezistil pochybenie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu pri zisťovaní skutkového stavu, podľa ktorého žalobca dňa 26. októbra 2010 v čase od 15.08 zaparkoval osobné motorové vozidlo K. A. I. , EČV U. zastavil a stál na

parkovacím mieste s plateným státím bez platného dokladu o zaplatení poplatku za parkovanie. Konštatoval, že žalobca si nesplnil svoju povinnosť v zmysle ustanovenia § 6 ods. 5, 6 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“) a ani do rozhodnutia súdu neuviedol osobu vodiča, ktorá nie je totožná s ním, čím by mohol spochybniť zistený skutkový stav, dôvodnosť a zákonnosť napadnutých rozhodnutí.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca včas odvolanie, ktorým namietal, že správny orgán nedostatočne zistil skutkový stav, konkrétne páchatela priestupku, čím porušil základné princípy, na ktorých je postavená demokratická spoločnosť t.j., že trest sa má uložiť páchatelovi priestupku, a porušil aj ust. § 58 ods. 1 písm. b/ zákona č. 372/1990 Zb. pripomenul, že sám nikde neuviedol, že by bol vodičom predmetného vozidla, ktoré je navyše evidované a je majetkom právnickej osoby. Touto skutočnosťou sa žalovaný nezaoberal a prevádzkovateľ vozidla ani nebol účastníkom konania. Správny orgán si mal za účelom zistenia presného a úplného skutočného stavu veci od prevádzkovateľa vyžiadať evidenciu o prevádzke motorového vozidla a jeho vodičovi s údajmi o mene a priezvisku vodiča, dátume a čase vedenia motorového vozidla, evidenčnom čísle motorového vozidla a adrese pobytu vodiča. Žalobca považuje predmetný rozsudok krajského súdu za nezákonný aj vzhľadom na jeho odôvodnenie prečo zamietol žalobu. V ustanoveniach uvedených v rozsudku ide iba o povinnosti pre prevádzkovateľa vozidla, ktorým je právnická osoba. Navrhoval preto zmeniť napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného, ako aj priznať mu trovy konania.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu konštatoval, že žalobca neuviedol žiadne nové skutočnosti. Podľa jeho názoru vo veci bolo konané v súlade so zákonom č. 372/1990 Zb. a zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov. Pri rozhodovaní sa vychádzalo zo spoľahlivo zisteného stavu veci, dôkazná situácia bola správne posúdená, všetky dostupné dôkazy sú zhodnotené a tým bolo dostatočne preukázané spáchanie priestupku žalobcom. Časti odvolania, kde žalobca opisuje ním vybrané ustanovenia zákonov, pričom tieto bližšie nekonkretizuje považoval za bezpredmetné a nedôvodné. Poukázal na to, že žalobca nevyužil svoje právo aktívne hájiť svoje práva a záujmy, keď sa ani po riadnom predvolaní bez náležitého ospravedlnenia nedostavil na ústne pojednávanie. V správnom konaní sa ráta aj s aktívnou spoluúčasťou účastníka konania, čo v tomto prípade nebolo naplnené.

K námietkam týkajúcim sa preukázania spáchania skutku zo strany žalobcu žalovaný uviedol, že tieto považuje za bezpredmetné a irelevantné, keďže žalobca bol sám oznamovateľom dopravného priestupku, pričom na mieste zisteného priestupku sa mal možnosť vyjadriť k osobe vodiča, ako aj k obhajobe svojej osoby, ktorá bola od začiatku obviňovaná z dopravného priestupku orgánom objasňujúcim priestupok, ako aj o pohnútkach a dôvodoch oznámenia na linku Mestskej polície v Nitre. Toto svoje právo ale nevyužil a potvrdil tým skutočnosť, že bol vodičom uvedeného vozidla. Navyše následne, po vykonaní administratívnych úkonov príslušníkmi Mestskej polície v Nitre si sadol do vozidla a zúčastňoval sa cestnej premávky. Žalovaný ďalej uviedol, že nemal dôvod pochybovať o dôkazoch predložených hliadkou Mestskej polície, ktorá plní úlohy vo verejnom záujme na plnenie ktorých je splnomocnená zákonmi. Podľa jeho názoru prvostupňový správny orgán správne označil žalobcu ako vodiča a na to, aby bol takto označený, nemusí nikde uvádzať, že bol vodičom, keďže sa odmietol akokoľvek vyjadriť. Túto skutočnosť potvrdzujú listinné dôkazy nachádzajúce sa v predložených spisových materiáloch a to fotodokumentácia, správa o výsledku objasňovania, odvolanie žalobcu v ktorom sám opisuje ustanovenie, ktoré bolo z jeho strany porušené a iné. Miesto priestupku je zreteľne vyznačené príslušnou dopravnou značkou spolu s dodatkovou, ktoré informujú o platenom parkovisku.

Podľa stanoviska žalovaného konanie a rozhodovanie v predmetnej veci bolo vecne správne, zákonné a preto navrhol, aby odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je vydané v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a jednomyselne (§ 3 ods. 9

zákona č. 757/2004 Z. z) dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 11. decembra 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že Okresný dopravný inšpektorát Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Nitre začal konanie o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky proti žalobcovi, na základe doručeného spisového materiálu Mestskej polície v Nitre. Žalobca dňa 26. októbra 2010 o 15.08 hod. na ul. L. v U. neuposlúchol pokyn, ktorý vyplýva z dopravnej značky IP 17a vyhlášky č. 9/2009 Z. z. zastavil a stál s vozidlom značky Alfa Romeo Giulietta, EČV: NR M 176 na parkovacom mieste s plateným státím, ktoré bolo označené dopravnou značkou IP 17a bez zaplateného poplatku za parkovanie, čím porušil ust. § 3 ods. 2 písm. b/ a § 25 ods. 1 písm. o/ zákona č. 8/2009 Z. z. a tým naplnil skutkovú podstatu priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa ust. § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. Mestská polícia s oznámením o priestupku prvostupňovému správnomu orgánu predložila správu o výsledku objasňovania priestupku, záznam o podaní vysvetlenia k priestupku, úradný záznam o dopravnom priestupku, situačný náčrt a fotodokumentáciu.

Okresný dopravný inšpektorát Okresné riaditeľstvo PZ v Nitre vydal v rozkaznom konaní podľa § 87 zákona č. 372/1990 Zb. rozkaz o uložení sankcie za priestupok pod č.p.: ORPZ-NR-ODI2-Pr-1772/2010 dňa 4. januára 2011, ktorým rozhodol, že žalobca dňa 26. októbra 2010 v čase o 15.08 h. porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. b/ a § 25 ods. 1 písm. o/ zákona č. 8/2009 Z. z., pretože zastavil a stál s motorovým vozidlom na parkovacom mieste s plateným státím označenom DZ IP 17a vyhl. č. 9/2009 Z. z., a to bez platného dokladu o zaplatení poplatku za parkovanie, za čo bol uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. a bola mu uložená pokuta vo výške 40 Eur.

Rozkaz napadol žalobca odporom, čím došlo k zrušeniu rozkazu zo zákona. Na ústne prejednanie veci sa žalobca nedostavil, neospravedlnil sa, neoznámil závažný, dôležitý dôvod neúčasti, a to aj napriek tomu, že predvolanie mu bolo riadne a načas doručené. Preto bol jeho priestupok prejednaný v jeho neprítomnosti.

Prvostupňový správny orgán vydal pod č.p.: ORPZ-NR-ODI2-Pr-1772/2010 dňa 7. apríla 2011 rozhodnutie o priestupku, v ktorom uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb., ktorého sa dopustil porušením § 3 ods. 2 písm. b/ a § 25 ods. 1 písm. o/ zákona č. 8/2009 Z. z. Zároveň mu uložil pokutu vo výške 40 Eur. Proti tomuto rozhodnutiu sa žalobca odvolal.

Žalovaný vydal dňa 30. júna 2011 rozhodnutie pod č. KRPZ-NR-KDI-SK-68/2011, ktorým odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil.

Predmetom odvolacieho konania v predmetnej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného č. KRPZ-NR-KDI-SK-68/2011 zo dňa 30. júna 2011, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie a bolo potvrdené rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu v Nitre č.p.: ORPZ-NR-ODI2-Pr-1772/2010 zo dňa 7. apríla 2011, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. a bola mu uložená pokuta 40 Eur, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. účastník cestnej premávky je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v tomto zákone.

Podľa § 3 ods. 2 písm. b/ zákona č. 8/2009 Z. z. účastník cestnej premávky je ďalej povinný poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.

Podľa § 25 ods. 1 písm. o/ zákona č. 8/2009 Z. z. vodič nesmie zastaviť a stáť na platenom parkovisku, ak vozidlo nemá zaplatený poplatok za parkovanie.

Podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným konaním, ako sa uvádza v písmenách a/ až j/, poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Podľa § 22 ods. 2 písm. e/ zákona č. 372/1990 Zb. za priestupok podľa odseku 1 písm. k/ možno uložiť pokutu do 100 Eur.

V správnom súdnictve sa súd pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Súd pri preskúmvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd nezistil pochybenie v napadnutom rozhodnutí ani v konaní, ktoré predchádzalo jeho vydaniu. Správne orgány postupovali v súlade so zákonom, keď žalobcu uznali vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. pre porušenie ustanovení § 3 ods. 2 písm. b/ a § 25 ods. 1 písm. o/ zákona č. 8/2009 Z. z., za čo mu bola uložená pokuta podľa § 22 ods. 2 písm. e/ zákona č. 372/1990 Zb. vo výške 40 Eur.

Podstatnou námietkou, ktorú žalobca vytýkal správnemu orgánu v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu a následne aj súdu prvého stupňa v žalobe bol podľa jeho názoru nedostatočne zistený skutkový stav spočívajúci v nepreukázaní, že konkrétnou osobou páchatel'a priestupku bol on sám. S touto námietkou sa odvolací súd obdobne ako súd prvého stupňa nestotožnil, pretože aj podľa jeho názoru na základe zistení vyplývajúcich z pripojeného administratívneho, ako aj súdneho spisu v posudzovaní tejto otázky žalovaný nepochybil a jeho postupu v tomto smere a prijatému záveru nemožno vytýkať nezákonnosť.

Je nepochybné, že aj na priestupkové konanie sa vzťahujú princípy obsiahnuté v Listine základných práv a slobôd a Zmluve o ochrane základných práv a slobôd čomu zodpovedá aj rozhodovacia činnosť ústavného súdu. Legitímna požiadavka na zachovanie súladu priestupkového konania s uvedenými princípmi však neoprávňuje k tomu, aby sa ustanovenia upravujúce procesný postup v priestupkovom konaní vo svojich dôsledkoch vykladali spôsobom, ktorý by fakticky znemožnil akýkoľvek efektívny postih. Interpretácia obmedzujúcich pravidiel postupu v správnom trestaní nemôže byť natoľko extenzívna, aby vo svojich dôsledkoch znemožnila účinný postih za protiprávne konanie.

Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že správny orgán mal dôvodne za preukázané, že páchatel'om bol práve žalobca, čo ustálil na základe skutočností, že tento sa sám nachádzal na mieste spáchania priestupku a prihlásil s predmetnému vozidlu, oznamoval telefonicky na linku mestskej polície, že na vozidle sa nachádza blokovacie zariadenie, ktoré žiadal odstrániť, bol legitimovaný a komunikoval s príslušníkmi mestskej polície, na výzvu nepredložil platný parkovací lístok, a k uvedenej veci sa odmietal zápisnične vyjadriť a po vykonaní administratívnych úkonov nasadol do uvedeného vozidla a odišiel s ním preč, pričom na mieste pri podaní vysvetlenia k priestupku netvrdil, že priestupok nespáchal a ani nijako nespochybňoval, že sa s ním oprávnene koná, ako s vodičom predmetného vozidla, ktorý vozidlo

zaparkoval a spáchal tak predmetný priestupok. Túto skutočnosť nenamietal ani neskôr v písomne podanom odpore proti rozkazu o uložení sankcie a ani na ústnom prejednaní priestupku pred prvostupňovým správnym orgánom, ktorého sa nezúčastnil.

Za daných okolností preto správny orgán podľa názoru odvolacieho ako aj súdu prvého stupňa dôvodne považovali tieto skutočnosti za dostatočné k identifikácii žalobcu ako páchatel'a uvedeného priestupku. Treba súhlasiť s názorom žalovaného, že k tomuto záveru nie je potrebné, aby žalobca sám seba označil ako páchatel'a, ale je potrebné zdôrazniť, že v takom prípade osoba s evidentným vzťahom k predmetnému vozidlu snažiaca sa preniesť zodpovednosť na inú neidentifikovanú osobu, musí byť pripravená na to, že orgán rozhodujúci o priestupku môže vychádzať z ostatných dôkazov a posúdi, či tieto dôkazy sú samé o sebe dostatočne preukazné k identifikácii páchatel'a priestupku, teda či z takýchto vykonaných dôkazov možno logickým postupom dospieť k ucelenému dôkaznému reťazcu, z ktorého bude možné vyvodiť zodpovednosť konkrétnej osoby.

Pokiaľ žalobca začal až dodatočne (v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu) vytýkať správne orgánu nedostatočne zistený skutkový stav z dôvodu, že neskúmal majiteľa (prevádzkovateľa) vozidla, takáto námietka podľa názoru odvolacieho súdu neobstoí, keďže je zrejmé, že k inému postupu vzhľadom na dovtedajší pasívny postoj žalobcu nebol dôvod a takáto obrana žalobcu v tomto štádiu konania sa dôvodne javila ako nevierohodná, účelová a zjavne smerujúca k zbaveniu sa zodpovednosti za spáchaný priestupok jej prenesením na inú neidentifikovanú osobu, najmä ak žalobca začal tvrdiť, že je spoluvlastníkom spoločnosti vlastniacej predmetné vozidlo, avšak sám z tejto pozície vo vlastnom záujme záver o jeho zodpovednosti identifikáciou inej relevantnej osoby páchatel'a predmetného priestupku neodvrátil (napriek povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 6 ods. 5, 6 zákona č. 8/2009 Z. z., ako aj zásade aktívnej súčinnosti účastníkov správneho konania vyplývajúcej z ustanovenia § 3 ods. 2, § 4 ods. 1 Správneho poriadku). Žalobca, ako osoba obvinená z priestupku mal v konaní možnosť zbaviť sa tohto obvinenia poukázaním na to, že priestupku sa dopustil niekto iný, ak však nepodporí takéto tvrdenie napr. preukázaním identifikácie osoby, ktorá sa priestupku mala dopustiť, nemôže dôvodne očakávať, že takéto nepreukázateľné tvrdenie vyvolá pochybnosti dostatočné k zbaveniu jeho zodpovednosti za spáchaný priestupok.

Takto poskytnutá možnosť žalobcovi ponúkať dôkazy a uplatniť prostriedky k svojej obrane (ktorú však žalobca nevyužil) plne zodpovedá ústavnému princípu rovnosti zbraní v konaní, ktorý bol v konaní podľa názoru odvolacieho súdu v plnej miere zachovaný.

Možno súhlasiť s názorom žalovaného, že účastník konania musí byť aktívny v priebehu celého konania, čo potvrdzuje aj zásada, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým) teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv, a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.

V súlade s vyššie citovanými ustanoveniami možno ustáliť, že každý vodič, ktorý chce stáť s vozidlom na parkovisku označenom dopravnou značkou IP 17a, je povinný uposlúchnuť pokyn vyplývajúci z tejto značky a môže tu zastaviť a stáť len so zaplateným parkovacím lístkom. Ak tak neurobí, dopúšťa sa priestupku a môže mu byť uložená pokuta.

Odvolací súd neprihliadol na námietku žalobcu týkajúcu sa nutnosti preskúmať, „či je dopravná značka „IP 17a“ umiestnená na predmetnom mieste v súlade so zákonom, a či príspevková organizácia Mestské služby Nitra, IČO: 17 643 848 je oprávnená vyberať poplatok za parkovné a teda, či v tomto prípade nejde o obchádzanie zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov“ z dôvodu, že takáto povinnosť dotknutému správne orgánu (OR PZ, ODI) v tomto konaní bez preukázania relevantných pochybností o zákonnosti administratívnych rozhodnutí a postupov v konaniach, v ktorých bolo o predmetnej dopravnej značke, resp. oprávnení k

vyberaniu poplatkov za parkovanie rozhodnuté (aj s poukazom na princíp prezumpcie správnosti administratívnych rozhodnutí), zo zákona nevyplýva.

Obdobne sa odvolací súd nestotožnil s tvrdením žalobcu o zmätočnosti zákona poukazom na „stanovenú povinnosť zastaviť a stáť prednostne na parkovisku a zároveň tou istou právnou úpravou stanovený zákaz zastaviť a stáť na parkovisku bez zaplateného parkovacieho lístka, ktorý si nemá možnosť kúpiť inak ako vystúpením z vozidla“, keďže z obsahu administratívneho spisu v predmetnej veci zistený skutkový stav nezodpovedal hypotetickej situácii opísanej žalobcom, teda nešlo o situáciu navodzujúcu zodpovednosť vodiča (za zastavenie) majúceho úmysel stáť na platenom parkovisku s platným parkovacím lístkom prejavujúcim tento úmysel zastavením vozidla len na dobu nevyhnutnú práve na zakúpenie takéhoto lístka, preto súd na námietku žalobcu v tomto smere neprihliadol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na záver konštatuje, že v konaní nebolo spochybnené, že sankcia za predmetný priestupok uložená v súlade so zákonom, pričom poukazuje na to, že výška uloženej sankcie je vecou uváženia správneho orgánu a v takom prípade súd preskúmava len to, či správna úvaha nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom (§ 245 ods. 2 OSP), či je v súlade s pravidlami logického uvažovania, a či predpoklady takého úsudku boli zistené riadnym procesným postupom. Pokiaľ sú tieto predpoklady splnené, nemôže súd z tých istých okolností vyvodiť iné alebo dokonca opačné závery.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov dotknutých správnych orgánov vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 OSP potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods.1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci nepriznal náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.